

Baquianes

Coloma Lleal i Galceran

○ A l'hora d'escollir patró, la vella Atenes, després de llargues deliberacions, optà, amb sentit pràctic, per Atenea, la Sàvia, portadora de l'olivera. I els pensadors filosofaren, asseguts a l'ombra tranquil·la dels arbres benefactors.

El portador de l'inquietant raïm, en canvi, es va veure rebutjat: diuen que no permet tenir la ment prou clara, que enterboleix l'enteniment, que fa trabucar els mots i les idees... I malgrat tot! L'espurna de foc a la sang, la gota de saba a la mirada, el pessic als sentits... cal renunciar-hi?

La vella trampa del tot o res, del blanc o negre, la intel·ligència o la passió, el cos o l'ànima, la ment o els sentits, es mostra

amb tota cruesa: cal optar. O el vi o l'olivera.

I des d'aleshores arrosseguem una certa prevenció contra els esperits eclèctics que voldrien barrejar el vi a l'ombra de l'olivera, remenant lenament les idees a mesura que es dibuixen, deixant-les que juguin una mica amb l'espurneig del sol sobre les gotes i que s'amarin de llur olor abans de mostrar-se plenament estructurades.

L'enteniment sensorial, sensual i sensible, ve-t'ho aquí; el miracle possible, sobretot, perquè cada setembre de cada any uns homes veremen i trepitgen i fan fermentar el raïm que, temps era temps, els assenyats atenesos varen rebutjar.